

Til Bedømmelse af, hvorvidt den Forseelse, Dr. Muus har begaaet, kvalificerer til Afskedigelse eller ikke, vil det være nyttigt at sammenligne hans Forseelse med andre Embedsmænds Forseelser. Først naar man foretager en saadan Sammenligning, faar man det rette Grundlag til Bedømmelse af, hvor grov og alvorlig Forseelsen har været, og hvorvidt Afgørelsen har været konsekvent i de forskellige Tilfælde. Ærede Medlemmer ville forstaa, at jeg her sigter til den Afgørelse, der ligesom Afgørelsen i Sagen om Dr. Muus har været meget omtalt i den senere Tid, nemlig den højtærede Ministers Afgørelse overfor Birkedommer Sylow. Det vil erindres, at det under Finanslovens første Behandling blev fremdraget, at Birkedommer Sylow for en Del Aar siden havde slaet en sigtet, hvis Sag han havde til Behandling, og det vil ligeledes erindres; at det blev fremdraget, at han for ganske nylig næsten havde pralet af denne Bedrift, idet han ret hoverende havde sagt, at han havde givet denne Arrestant „en paa Tuden”. Det var min ærede Partifælle fra Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe), som fremdrog Sagen, og han fik Tilslutning fra det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen).

Første Viceformand (J. C. Christensen): Jeg beder det ærede Medlem om ikke at komme for vidtløftigt ind paa dette Emne. Det ærede Medlem har ved at være med til at stille en Forespørgsel om denne Sag erkendt, at den bør forhandles for sig.

Jessen: Jeg skal heller ikke komme dybt ind paa Sagen om Birkedommer Sylow, men jeg mener, at det til Belysning af den højtærede Ministers Afgørelse overfor Dr. Muus vil være af stor Betydning at sammenstille Dr. Muus' Forseelse med andre Embedsmænds Forseelser for derved at faa Materiale til Bedømmelse af, hvorvidt den højtærede Ministers Afgørelse i det ene Tilfælde har været rigtig og i det andet Tilfælde ligeledes rigtig eller maa ske urigtig. Det ærede Medlem fra Bælum sluttede sig til min Partifælle for Aarhus nordre Valgkreds og udtalte følgende — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Det er netop det, jeg ikke kan give Tilladelse til, thi det hører ind under den anden Forespørgsel, som det ærede Medlem selv har været med til at stille.

Jessen: Jeg beklager meget, at den ærede Formand ikke vil give mig Tilladelse til at læse disse Linier op. Den anden Forespørgsel vil jeg have rigeligt Materiale til alligevel, og jeg mener, at jeg ikke godt kan undlade at gøre disse Bemærkninger her, thi ellers faar man ikke nogen klar Bedømmelse af det, som i Virkeligheden her skal foreligge til Bedømmelse. Jeg skal saa ikke læse op af Rigsdagstidenden, hvad det ærede Medlem fra Bælum sagde ved den Lejlighed. De fleste ærede Medlemmer ville sikkert ogsaa huske det. Det vil ligeledes erindres, hvorledes den højtærede Justitsminister svarede paa de Bemærkninger, som saaledes fremkom. Det blev imødeset med kolossal Interesse. Tilhørerpladserne vare overfyldte, og Tingets Medlemmer vare meget talrigt til Stede og ventede i spændt Forventning paa, hvad den højtærede Minister vilde sige i Anledning af denne Affære. Den Gang kendte vi endnu ikke Dr. Muus-Affæren, men det drejede sig ligeledes om en Embedsmand, og Rigsdagen var meget spændt paa, hvorledes Ministeren vilde tage Stilling overfor denne Embedsmand. Vi vide ogsaa, hvorledes Ministeren gemte sin Udtalelse om denne Sag til allersidst, den skulde komme som Rosinen i Pølseenden, han havde den skrevet og læste den nøjagtigt op, som den var skrevet. Vi erindre, hvorledes den højtærede Justitsminister her overfor det ærede Medlem fra Bælums Ord om, at hvis Birkedommer Sylow havde gjort det, han var beskyldt for, var han ikke kvalificeret til at sidde i Dommersædet — det sagde det ærede Medlem fra Bælum udtrykkeligt —, udtrykte sig skarpt og klart: Han havde begæret Sagens Akter, men indtil han havde faaet Sagen nøje undersøgt, vilde han vægre sig ved at tro, at en dansk Dommer i 1911 havde udtalt sig saaledes, som det sagdes, at Birkedommer Sylow havde gjort. Man fik deraf det Indtryk, at den højtærede Justitsminister, hvis det virkelig viste sig, at en dansk Dommer i 1911 havde udtalt sig saaledes, vilde skride meget alvorligt ind overfor denne Embedsmand.

Der gik lang Tid, inden Ministerens Afgørelse faldt. Befolkningen var meget spændt, og alle talte om, hvoraf det kunde komme, at det varede saa længe. Man imødesaa en meget alvorlig Afgørelse. Stor blev derfor Forbavselsen, da man 3 Ugers Tid efter fik udsendt fra Justitsministeriet en kort Meddelelse om, at den højtærede Justitsminister havde nøjedes